

Arrest

nr. 232 159 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders en meerderjarige zus van verzoeker dienen op 21 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 24 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 19 februari 2019.

1.2. Op 28 mei 2018 dienen verzoekers ouders en zus een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op dezelfde datum dient verzoeker, inmiddels meerderjarig, een eigen eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op 30 oktober 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 5 december 2018 beslist de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van de tweede beschermingsverzoeken van de ouders en zus van verzoeker.

1.4. Op 5 december 2018 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. In september 2015 kwam u als minderjarige samen met uw vader [G.A.G.H.] en moeder [A.M.M.S.] [...] en uw meerderjarige zus [G.N.A.G.] [...] naar België. Uw ouders en zus dienden er op 21/09/2015 hun verzoek tot internationale bescherming in. Op 24/03/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep bij de RVV werd op 19/02/2018 verworpen. Op 28/05/2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Uw ouders en zus dienden toen een tweede verzoek in.

Uw broer [W.] werd in juni 2015 vermoord. U weet niet door wie of waarom. U heeft een medische aandoening waarvoor u om de twee weken naar het hospitaal moest voor een bloedtransfusie. De weg naar het hospitaal was heel gevaarlijk. Ook de weg naar uw school was gevaarlijk. Er waren veel gewapende groeperingen en er vonden aanslagen en ontvoeringen plaats. U diende ook controleposten te passeren waar u soms lang moest wachten. U verliet uw land van herkomst toen u in het vijfde middelbaar zat. Bij terugkeer naar Bagdad zal u uw zesde middelbaar niet kunnen vervolledigen en niet verder zal kunnen studeren. U weet niks meer over de stad Bagdad. U bent in het bezit van uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u zich deels baseert op de vluchtmotieven die door uw ouders [G.A.G.H.] en [A.M.M.S.] [...] werden aangehaald in hun eerste verzoek, m.n. het gegeven dat uw broer [W.] in juni 2015 werd vermoord. In het kader van hun verzoek heeft het CGVS op 24/03/2017 een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van hun asielmotieven. Deze beslissing en beoordeling werd op 19/02/2018 bevestigd door de RVV en uw ouders hebben hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er uw ouders geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de motieven aangebracht door uw ouders die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van het vorig verzoek van uw ouders incorrect is. U verklaart omtrent de dood van uw broer (CGVS p. 6) niet te weten door wie of waarom hij werd vermoord. Bijgevolg brengt u geen elementen aan die de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw ouders kunnen herstellen.

U baseert uw verzoek verder op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door ouders. In het kader van het door hen ingediende tweede verzoek heb ik hun verzoek niet ontvankelijk verklaard. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve

beslissing bij uw ouders hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw vader:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. uw vrouw is naar de Iraakse ambassade in Brussel gegaan om attesten te bekomen die aantonen dat jullie identiteitsdocumenten wel degelijk authentiek zijn en om een attest te verkrijgen waaruit blijkt waarom u uw rantsoenkaart niet kan voorleggen, en met betrekking tot de documenten die u voorlegt (nationaliteitsbewijzen, een attest m.b.t. de geldigheid van een rantsoenkaart), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. uw zoon [W.] werd vermoord door een milite maar het CGVS had twijfels over de werkelijke samenstelling van uw gezin en daardoor ook over de dood van [W.]. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Er moet immers worden opgemerkt dat u uitgaat van een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing die toen werd genomen in uw hoofde in het kader van uw vorig verzoek. Het CGVS uitte toen immers geen twijfels wat betreft de authenticiteit van alle nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin maar enkel over het nationaliteitsbewijs van [W.], die volgens uw verklaringen vermoord zou zijn. Het CGVS stelde toen vast dat u aanvankelijk tijdens uw eerste onderhoud verklaarde dat u het nationaliteitsbewijs van [W.] niet had meegebracht en vreesde dit niet meer zou kunnen bemachtigen. Tijdens het tweede onderhoud legde u echter een nationaliteitsbewijs van [W.] voor. Hieromtrent motiveerde het CGVS toen het volgende: “Er bestaat echter reden om te twifelen aan de authenticiteit van het betreffende document. Zo is het uiterst merkwaardig dat het originele document opvallend nieuw voorkomt, zeer stroef (bijna niet) plooit, maar daarnaast een vrij oude en verkleurde foto aan de binnenkant bevat (zie origineel van document 7: groene map). Bijgevolg rijst het vermoeden dat het document op bestelling en tegen betaling gefabriceerd werd, hetgeen niet erg verbaast in de Iraakse context, waarin het bekend is dat allerhande documenten, dus ook identiteitsdocumenten, makkelijk frauduleus en tegen betaling kunnen verkregen worden. In het administratief dossier bevindt zich informatie over documentenfraude in Irak. Bijgevolg heeft het CGVS gereede twijfel over de werkelijke samenstelling van uw gezin én daardoor ook over het meest ingrijpende vervolgingsfeit dat u aanhaalt in het kader van onderhavige aanvraag, in casu de dood van/ de moord op uw zoon in juni 2015.” Het CGVS uitte aldus

toen geen twijfels wat betreft uw nationaliteitsbewijs en deze van de andere leden van uw gezin. In het kader van jullie tweede verzoek leggen jullie attesten voor die uw vrouw bekomen heeft bij de Iraakse ambassade in Brussel die de nationaliteit attesteren van u, uw vrouw, en de kinderen die in België verblijven. Jullie leggen echter opvallend genoeg geen dergelijk attest m.b.t. het bij het CGVS voorgelegde nationaliteitsbewijs van uw zoon [W.] voor waardoor de hierboven aangehaalde motivatie gemaakt in het kader van uw eerste verzoek behouden blijft.

Uw vrouw heeft voorts nog een attest bekomen bij de Iraakse ambassade in Brussel waaruit blijkt dat een rantsoenkaart niet meer geldig is na het vertrek, van Iraakse burgers uit Irak naar het buitenland, voor een periode van meer dan zes maanden. U wil hiermee aantonen dat u aldus onmogelijk de rantsoenkaart die zich bij uw vertrek in 2015 uit Irak bij uw schoonmoeder bevond tijdens uw vorig verzoek kon voorleggen aangezien deze reeds in beslag was genomen door de bevoegde Iraakse diensten. Er moet worden opgemerkt dat u wederom uitgaat van een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing die toen werd genomen in het kader van uw eerste verzoek. Behalve een overlijdensakte van uw zoon [W.] legde u immers aanvankelijk geen enkel ander document voor dat een overtuigend bewijs vormde van zijn bestaan. Zo legde u geen rantsoenkaart voor, een document dat kan gelden als een begin van bewijs voor de samenstelling van een gezin, én legde u aanvankelijk vage verklaringen af over wat er gebeurd was met uw laatste rantsoenkaart (CGVS II p. 3-4). Uiteindelijk stelde u dat uw rantsoenkaart zich bij uw schoonmoeder bevond en deze was ingetrokken omdat jullie geen recht meer hadden op supplementen. Op basis van deze verklaringen motiveerde het CGVS in haar weigeringsbeslissing dat bijgevolg het vermoeden rees dat u uw rantsoenkaart bewust achterhield om de ware samenstelling van uw gezin te verheimelijken. Redelijkerwijze kon immers verwacht worden dat u van meet af aan zou te kennen geven dat de rantsoenkaart bij uw schoonmoeder was achtergebleven en later was ingetrokken i.p.v. aanvankelijk hieromtrent vage verklaringen over af te leggen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat jullie bij jullie tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds geen andere, overtuigende bewijsstukken voorleggen om het bestaan van [W.] te attesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf

begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat uw kinderen persoonlijk een hoger risico lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de volgens uw verklaringen gevaarlijke route onderweg naar school of het hospitaal waar twee van uw kinderen zich op regelmatige basis moesten laten behandelen (Verklaring DVZ 2de VIB pt. 21), dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat uw kinderen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zo werd uw zoon [S.], die toen hij in Bagdad verbleef om de twee weken naar het al-Karama hospitaal moest gaan voor een medische behandeling, hieromtrent bevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud (CGVS [S.] p. 4, 7-8). Wat betreft de beslissing in zijn verzoek om internationale bescherming, werd hieromtrent het volgende gemotiveerd: "In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de volgens uw verklaringen gevaarlijke route onderweg naar school of het hospitaal waar u zich om de twee weken moest laten behandelen (CGVS p. 4, 7-8), dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bij bevraging hieromtrent verklaart u immers dat als er een aanslag plaatsvond u dan eventjes niet kon terugkeren naar huis en soms op school moest blijven wachten. Ook gebeurde het dat er geen

openbaar vervoer meer was om terug te keren van het hospitaal naar huis. Bij controleposten werd u soms aangesproken, u weet niet waarom, en u moest dan een half uur wachten voor ze u doorlieten. U stelt geen andere problemen te hebben ondervonden. Ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) verklaart u in Bagdad geen persoonlijke problemen te hebben gekend en stelde u dat de problemen die u ondervond om naar school of het hospitaal te gaan gelden voor iedereen. Deze omstandigheden zijn bijgevolg niet van die aard dat het risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhoogd wordt.”

Ook dient erop gewezen te worden dat er tussen de opeenvolgende verklaringen van uw dochter [N.] een ernstige tegenstrijdigheid werd vastgesteld wat betreft de veiligheidssituatie waar jullie verbleven in Bagdad. Dit werd als volgt gemotiveerd in haar beslissing: “Verder haalt u aan (CGVS p. 5-6) dat u vreest bij terugkeer naar Irak dat u er niet zal kunnen verder studeren. Uw ouders zullen u dit weigeren omdat de veiligheidssituatie er heel slecht is. U vreest ook dat u er als vrouw niet alleen zal mogen buiten gaan en dat uw vrijheid er heel beperkt zal zijn uit vrees voor de onveilige situatie of andere bepaalde normen. U voelt hier dat u de vrijheid heeft om naar school te gaan of eventueel te werken, hetgeen u vreest niet mogelijk zal zijn bij terugkeer naar Bagdad niet enkel wegens het feit dat u een vrouw bent maar ook omdat de situatie daar gevaarlijk en niet stabiel is. Gevraagd wie u zou beletten om als vrouw naar buiten te gaan, verklaart u dat u naast de veiligheidssituatie door het incident van 2010 een trauma heeft opgelopen, dat u niet durfde en wou naar buiten gaan, dat als u naar een vriendin ging ze meestal eerst naar uw huis kwamen en u oppikten om dan met hen mee te gaan, dat u vaak thuis verbleef, soms 2-3 maanden, en dat u nu dit niet meer kan volhouden om zo lang thuis te blijven. Gevraagd naar de betekenis van “andere bepaalde normen” stelt u dat u niet andere normen bedoelt, maar dat u wegens het incident vrees had om alleen naar buiten te gaan, dat u gebonden was aan een rolstoel, en dus niet alleen naar buiten kon gaan, dat het in een rolstoel of met stokken was dat u moest gaan. Uit dit alles komt naar voor dat u vreest dat uw sociale activiteiten buitenhuis bij terugkeer naar Bagdad zullen belemmerd worden door uw ouders uit schrik voor de onveilige situatie in de stad en door u zelf omdat u sinds het incident van 2010 een trauma heeft opgelopen waardoor u bang bent om buiten te komen, hetgeen echter louter blote beweringen zijn die niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. U stelt dat uw huisarts u heeft doorgestuurd naar een psychiater maar legt hier geen begin van bewijs voor. Ook dient erop gewezen te worden dat er tussen uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid moet worden vastgesteld wat betreft de veiligheidssituatie waar jullie verbleven in Bagdad en uw reactie en deze van uw ouders hierop. Zo bleek uit uw verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek aflegde (DVZ Verklaringen pt. 16; CGVS I p. 2, 5, 7) dat u sinds uw vader bedreigingen ontving u niet meer naar buiten mocht, dat u sinds het incident in 2010 - toen u 13 jaar was - niet meer verder mocht studeren van uw vader door de bedreigingen en omdat het daar niet veilig was, dat u er uw school niet heeft afgemaakt, en gaf u te kennen dat de grootste graad die u bereikt heeft in uw opleiding het zesde jaar lager onderwijs is. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u daarentegen (CGVS 2de VIB p. 3, 5) dat u in Bagdad uw middelbaar onderwijs heeft vervolledigd, dat u tot in 2015 met een lijnbus naar uw school ging, dat u in 2015 uw eindexamen heeft afgelegd, dat u uw diploma in september 2015 - toen u reeds in België was - heeft bekomen en naar België heeft laten opsturen om er te laten erkennen. Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek blijkt aldus bezwaarlijk dat uw ouders u verboden om het huis te verlaten, waardoor u zoals u eerder stelde in uw eerste verzoek uw middelbaar onderwijs diploma niet behaalde, en blijkt evenmin dat u sinds het incident van 2010 dermate getraumatiseerd zou zijn dat u het huis niet meer kon verlaten.”

Ten slotte dient er ook te worden opgemerkt dat u noch uw vrouw in het kader van jullie eerste verzoek enige melding maakten van de vrees die jullie koesterden voor jullie kinderen die langs een gevaarlijke weg naar school en het hospitaal dienden te gaan. Indien jullie daadwerkelijk een dermate grote vrees koestert voor uw schoolgaande kinderen en uw twee kinderen die medische verzorging nodig hadden in het al-Karama hospitaal, kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie deze elementen reeds zouden aangekaart hebben tijdens de meerdere kansen die jullie hebben gekregen om de verschillende aspecten van jullie verzoek toe te lichten. Bijgevolg dient de geloofwaardigheid van jullie beweringen en de vrees die jullie hieromtrent zouden koesteren, gerelativeerd te worden.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen kan niet besloten worden dat uw kinderen in Bagdad in een persoonlijke omstandigheid verkeerden dat tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het tweede verzoek van uw vrouw [A.M.M.S.] [...] en dochter [G.N.A.G.] [...] nietontvankelijk werd verklaard. In het kader van het eerste verzoek van uw zoon

[G.S.A.G.] [...] nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

U haalt verder aan (CGVS p. 5) dat u uw land van herkomst verliet toen u in het vijfde middelbaar zat. Bij terugkeer naar Bagdad zal u uw zesde middelbaar niet kunnen vervolledigen, u stelt dat dit een wettelijke regeling is, en dus geen hogere studies zal kunnen aanvatten. U verklaart dat men in Irak ook zijn diploma middelbaar onderwijs kan behalen door examens af te leggen voor een speciale commissie maar u weet niet of dit mogelijk zal zijn voor u. U weet ook niks meer over de stad Bagdad. Wat deze door u aangehaalde motieven betreft moet worden opgemerkt dat dergelijke problemen geen verband houden met asiel maar een puur sociaal en administratief probleem zijn en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada’in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn

uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende

nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de volgens uw verklaringen gevaarlijke route onderweg naar school of het hospitaal waar u zich om de twee weken moest laten behandelen (CGVS p. 4, 7-8), dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bij bevraging hieromtrent verklaart u immers dat als er een aanslag plaatsvond u dan eventjes niet kon terugkeren naar huis en soms op school moest blijven wachten. Ook gebeurde het dat er geen openbaar vervoer meer was om terug te keren van het hospitaal naar huis. Bij controleposten werd u soms aangesproken, u weet niet waarom, en u moest dan een half uur wachten voor ze u doorlieten. U stelt geen andere problemen te hebben ondervonden. Ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) verklaart u in Bagdad geen persoonlijke problemen te hebben gekend en stelde u dat de problemen die u ondervond om naar school of het hospitaal te gaan gelden voor iedereen. Deze omstandigheden zijn bijgevolg niet van die aard dat het risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhoogd wordt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat tweede verzoek van uw ouders, [G.A.G.H.] en [A.M.M.S.] [...], en uw meerderjarige zus [G.N.A.G.] [...], niet-ontvankelijk werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven. Verzoeker volhardt in deze asielmotieven en meldt dat hij zich in het kader van het huidige beroep baseert op de beroepsmotieven zoals die werden omschreven in de beroepsverzoekschriften ingediend door zijn ouders en meerderjarige zus.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, poneert verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte tot het besluit komt verzoeker niet aanmerking komt voor deze bescherming. Hij acht het van belang dat recente informatieve rapporten en inlichtingen worden aangewend om te kunnen bepalen of al dan niet kan worden overgegaan tot toekenning van de subsidiaire bescherming en stelt dat de commissaris-generaal dit heeft nagelaten. Hij is van mening dat de recente situatie in Irak, waaronder zeker Bagdad, nog zeer volatiel is en verwijst hierbij naar een aantal arresten van de Raad. Er worden geen stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 14 januari 2020 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Irak:

- UNHCR International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.2.2. Op 23 januari 2020 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Irak:

- UNHCR International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde vluchtmotieven die werden aangehaald door zijn ouders en meerderjarige zus. Dit wordt ook zo terecht vastgesteld in de bestreden beslissing waarna de commissaris-generaal integraal de onontvankelijkheidsbeslissing(en) citeert die op 5 december 2018 werden genomen in hoofde van de vader van verzoeker, alsook zijn moeder en meerderjarige zus.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de beroepsverzoekschriften die door zijn ouders en meerderjarige zus tegen deze onontvankelijkheidsbeslissingen werden ingediend. De Raad stelt vast dat zijn ouders en meerderjarige zus tegen deze onontvankelijkheidsbeslissingen samen één beroep hebben ingediend dat gekend is onder rolnummer 227 775 en dat inmiddels is uitgemond in het arrest nr. 228 653 van 8 november 2019. Waar verzoeker niet meer doet dan te verwijzen naar het voormeld beroep ingediend door zijn ouders en meerderjarige zus, kan de Raad niet anders dan te verwijzen naar het gestelde in voormeld arrest waaruit blijkt dat dit beroep werd verworpen.

Vervolgens gaat de commissaris-generaal nog in op verzoekers verklaring dat hij bij terugkeer naar Bagdad zijn zesde middelbaar niet zal kunnen vervolledigen en niet verder zal kunnen studeren. Hij motiveert hierover als volgt:

"U haalt verder aan (CGVS p. 5) dat u uw land van herkomst verliet toen u in het vijfde middelbaar zat. Bij terugkeer naar Bagdad zal u uw zesde middelbaar niet kunnen vervolledigen, u stelt dat dit een wettelijke regeling is, en dus geen hogere studies zal kunnen aanvatten. U verklaart dat men in Irak ook zijn diploma middelbaar onderwijs kan behalen door examens af te leggen voor een speciale commissie maar u weet niet of dit mogelijk zal zijn voor u. U weet ook niks meer over de stad Bagdad. Wat deze door u aangehaalde motieven betreft moet worden opgemerkt dat dergelijke problemen geen verband houden met asiel maar een puur sociaal en administratief probleem zijn en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker betwist noch weerlegt deze beoordeling en laat deze geheel ongemoeid. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en is pertinent alsook correct.

Verder blijkt dat verzoeker voor het overige in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielmotieven wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Na lezing van het administratief dossier en gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Voor zover verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoot waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend.

2.5.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, lijkt verzoeker in zijn verzoekschrift te stellen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Bagdad, geen gebruik heeft gemaakt van de meest recente informatieve rapporten en inlichtingen.

De Raad wijst er op dat bij aanvullende nota's van 14 en 23 januari 2020 de verwerende partij de beschikbare landeninformatie aanvulde met volgende stukken:

- UNHCR International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld, wat verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota's op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Bagdad: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer

individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door louter te stellen dat de situatie in Bagdad nog zeer volatiel is, zonder dit enigszins te staven met objectieve landeninformatie, slaagt verzoeker er niet deze beoordeling te weerleggen. Waar verzoeker nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad, herinnert de Raad eraan dat zijn arresten geen precedentswaarde hebben. Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die aantoont dat voorgaande appreciatie inmiddels achterhaald zou zijn. De verwerende partij merkt ter terechtzitting nog op dat de recente betogingen in de stad Bagdad plaats hebben in een specifieke context die niet kadert binnen een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat zij geen andere elementen ziet die bovenstaande analyse kan veranderen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de volgens uw verklaringen gevaarlijke route

onderweg naar school of het hospitaal waar u zich om de twee weken moest laten behandelen (CGVS p. 4, 7-8), dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bij bevraging hieromtrent verklaart u immers dat als er een aanslag plaatsvond u dan eventjes niet kon terugkeren naar huis en soms op school moest blijven wachten. Ook gebeurde het dat er geen openbaar vervoer meer was om terug te keren van het hospitaal naar huis. Bij controleposten werd u soms aangesproken, u weet niet waarom, en u moest dan een half uur wachten voor ze u doorlieten. U stelt geen andere problemen te hebben ondervonden. Ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) verklaart u in Bagdad geen persoonlijke problemen te hebben gekend en stelde u dat de problemen die u ondervond om naar school of het hospitaal te gaan gelden voor iedereen. Deze omstandigheden zijn bijgevolg niet van die aard dat het risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhoogd wordt.”

Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier. Zij blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES